Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19.02.2013, sp. zn. 21 Cdo 3330/2011, ECLI:CZ:NS:2013:21.CDO.3330.2011.1

Číslo: 56/2013

Právní věta: Závazek (dluh) zaměstnance nebo zaměstnavatele může v pracovněprávních vztazích zaniknout podle právní úpravy účinné ode dne 1. 1. 2007 rovněž započtením. Proti pohledávce zaměstnance na mzdu, plat, odměnu z dohody o pracovní činnosti a na další příjmy z pracovněprávního vztahu uvedené v ustanovení § 299 odst. 1 o. s. ř. není jednostranné započtení ze strany zaměstnavatele přípustné v té části, která odpovídá tzv. základní nepostižitelné částce (§ 278 o. s. ř.) a jedné třetině zbytku čisté mzdy, platu, odměny z dohody o pracovní činnosti nebo příjmů uvedených v ustanovení § 299 odst. 1 o. s. ř. (§ 279 odst. 1 o. s. ř.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 19.02.2013

Spisová značka: 21 Cdo 3330/2011

Číslo rozhodnutí: 56

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Mzda (a jiné obdobné příjmy), Pracovněprávní vztahy, Započtení pohledávky

Předpisy: § 229 odst. 1 o. s. ř.
§ 326 předpisu č. 262/2006Sb. ve znění do 31.12.2010
§ 580 obč. zák. ve znění do 30.06.2010
§ 581 odst. 1 obč. zák. ve znění do 30.06.2010
§ 581 odst. 2 obč. zák. ve znění do 30.06.2010
§ 581 odst. 3 obč. zák. ve znění do 30.06.2010

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Dopisem ze dne 21. 4. 2010 žalovaný sdělil žalobci, že s ním okamžitě ruší pracovní poměr podle ustanovení § 56 písm. b) zák. práce. Důvod k tomuto opatření spatřoval v tom, že mu žalovaný nevyplatil mzdu za měsíc únor 2010 ve výši 26 400 Kč ani do 15 dnů po termínu splatnosti.

Žalobce se žalobou podanou u Okresního soudu v Ústí nad Orlicí dne 21. 6. 2010 domáhal, aby bylo určeno, že uvedené okamžité zrušení pracovního poměru žalovaného ze dne 21. 4. 2010 je neplatné. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že žalovaný u něho pracoval na základě pracovní smlouvy ze dne 16. 9. 2009 jako řidič – opravář v pracovním poměru uzavřeném na dobu neurčitou a že mzdu za měsíc únor 2010 žalovanému nevyplatil, neboť tato pohledávka žalovaného zanikla „započtením vzájemných pohledávek“, provedeným v listině ze dne 20. 3. 2010, kterou žalovaný téhož dne převzal. Okamžité zrušení pracovního poměru účastníků ze strany žalovaného proto nemá „věcné

opodstatnění“.

Žalovaný namítal, že žalobce oproti jeho „nároku na mzdu“ za měsíc únor 2010 „jednostranně uplatnil náklady“ ve výši 28 131 Kč a že „místo výplaty mzdy po něm požadoval úhradu částky 1731 Kč“. Uvedený zápočet považuje žalovaný za neoprávněný; uznává sice „částku 2997 Kč za privátní telefony za měsíc únor ze služebního telefonu, částku 262 Kč za boční poziční světlo LED levé, částku 817 Kč za školení řidičů na rok 2010 a částku 1260 Kč za zapůjčení služebního vozidla Peugeot Boxer 2x“, avšak „sporuje částku 10 000 Kč za spoluúčast na poškození vozidla 2E6 1222, neboť šlo o škodu, kterou společně s mechanikem M. K. odstranil“, „částku ve výši 10 000 za spoluúčast při poškození vozidla 2E9 6270, neboť k této škodě došlo nezaviněně“, „částku 2395 Kč za blatník zadní nápravy Scania 2E9 6270, když tuto částku považuje za nadhodnocenou“, a „částku 400 Kč za vyčištění vozidla po údajném ukončení pracovního poměru“. Uvedl, že žádná z těchto škod s ním nebyla projednána, že proto nemohl ani uplatnit tyto škody u pojišťovny z titulu své „odpovědnostní pojistky“ a že mu není známo, proč nebyly uvedené škody zaplaceny z fondu zaměstnanců zřízeného k tomuto účelu zaměstnavatelem, do něhož museli zaměstnanci pravidelně měsíčně přispívat. Vyúčtování za měsíc únor 2010 nepovažuje za započtení vzájemných pohledávek.

O k r e s n í s o u d v Ústí nad Orlicí rozsudkem ze dne 30. 9. 2010 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 11 669 Kč k rukám advokátky JUDr. E. V. Z provedeného dokazování dovodil, že žalovanému, který pracoval u žalobce jako řidič – opravář v pracovním poměru uzavřeném na dobu neurčitou, byla za únor 2010 vyplacena záloha na mzdu ve výši 6000 Kč a že ve vyúčtování mzdy za měsíc únor 2010, které žalovaný obdržel v březnu 2010, žalobce započetl proti pohledávce žalovaného na mzdu za únor 2010 více svých pohledávek převyšujících ve svém součtu mzdovou pohledávku žalovaného. Podle soudu prvního stupně je právní úkon započtení provedený žalobcem podle ustanovení § 580 obč. zák. pro neurčitost neplatný, neboť z něho „není patrné, která část započítávaných pohledávek započtením zanikla a která nikoliv“. Protože žalovanému nebyla vyplacena mzda za únor 2010 ve výši 26 400 Kč ani do 15 dnů po uplynutí termínu splatnosti (tedy do 15. 4. 2010) a protože žalovaný přistoupil k okamžitému zrušení pracovního poměru ve lhůtě uvedené v ustanovení § 59 zák. práce, je okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 21. 4. 2010 platným právním úkonem.

K odvolání žalobce K r a j s k ý s o u d v Hradci Králové rozsudkem ze dne 10. 2. 2011 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 10 770 Kč k rukám advokátky JUDr. E. V. Shodně se soudem prvního stupně dovodil, že důvod ke zrušení pracovního poměru účastníků podle ustanovení § 56 písm. b) zák. práce byl dán, neboť žalovanému nebyla vyplacena mzda za měsíc únor 2010 do 15. 4. 2010, a projev vůle žalobce ze dne 20. 3. 2010 nevyvolal účinky započtení, protože se jednalo o „započtení neurčité a tudíž neplatné“, když žalobce uplatnil za žalovaným více svých pohledávek v celkové výši 28 131 Kč proti nároku žalovaného vůči žalobci na mzdu za únor 2010 ve výši 26 400 Kč, aniž by z jeho úkonu bylo zřejmé, která „část započítávaných pohledávek započtením zanikla a která pohledávka a v jaké výši nikoliv“. Odvolací soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce o tom, že pracovní poměr žalovaného zanikl dohodou ke dni 28. 2. 2010, neboť žalobce „netvrdil uzavření písemné dohody a uzavření ústní dohody o ukončení pracovního poměru k 28. 2. 2010 nebylo prokázáno“.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítá, že odvolací soud aplikoval ustanovení § 580 obč. zák. „za použití“ ustanovení § 37 odst. 1 obč. zák. „nesprávně a s nepřiměřenou tvrdostí“. Podmínka, aby se setkaly pohledávky vzájemně započitatelné, peněžité a splatné, byla splněna, jednostranný projev vůle o započtení „dorazil k žalovanému, který jej nijak nerozporoval“, a proti pohledávce žalovaného byly postaveny pohledávky, které sice v celkovém součtu převyšovaly pohledávku žalovaného, ale každá z nich jednotlivě nedosahovala výše pohledávky žalovaného; i když nebylo v dopise o zápočtu určeno, k jaké pohledávce žalobce bude

náležet částka převyšující pohledávku žalovaného, nelze jednoznačně prohlásit úkon započtení za neplatný pro neurčitost. Podle názoru žalobce je „úkon započtení jednoznačně dán“ a pohledávka žalovaného započtením zanikla, neboť celkový součet pohledávek žalobce převyšoval pohledávku žalovaného. Osud částky převyšující pohledávku žalovaného by pak musel být posuzován individuálně ve chvíli, kdyby žalobce tuto pohledávku vůči žalovanému uplatnil, neboť teprve pak by musel doložit, na kterou jeho pohledávku za žalovaným částka rozdílu připadá. Žalobce dále namítá, že soudy se v řízení nezabývaly otázkou ukončení pracovního poměru dohodou ke dni 28. 2. 2010 a že zamítnutím navržených důkazů žalobci neumožnily prokázání rozhodných skutečností. Žalobce navrhl, aby dovolací soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a aby věc vrátil k dalšímu řízení.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) projednal dovolání podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů účinných do 31. 12. 2012, neboť napadený rozsudek byl vydán v době do 31. 12. 2012 (srov. čl. II bod 7 zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy v ustanovení § 237 o. s. ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.), nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Žalobce napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně o věci potvrzen. Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že ve věci samé nebylo soudem prvního stupně vydáno rozhodnutí, které by bylo odvolacím soudem zrušeno. Dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 se nepřihlíží (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. ve věci samé po

právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. přitom není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Pro rozhodnutí v projednávané věci bylo významné mimo jiné vyřešení právní otázky započtení na pohledávku zaměstnance na mzdu podle právní úpravy pracovněprávních vztahů účinné od 1. 1. 2007 (ode dne, kdy nabyl účinnosti zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce). Tato právní otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena. Nejvyšší soud proto dospěl k závěru, že dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – s ohledem na to, kdy žalobce provedl započtení na pohledávku žalovaného na mzdu a kdy žalovaný okamžitě zrušil se žalobcem pracovní poměr – podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění zákonů č. 585/2006 Sb., č. 181/2007 Sb., č. 261/2007 Sb., č. 296/2007 Sb. a č. 362/2007 Sb., nálezu Ústavního soudu č. 116/2008 Sb. a zákonů č. 121/2008 Sb., č. 126/2008 Sb., č. 294/2008 Sb., č. 305/2008 Sb. č. 306/2008 Sb., č. 382/2008 Sb., č. 286/2009 Sb., č. 326/2009 Sb. a č. 320/2009 Sb., tedy podle zákoníku práce ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zák. práce“), a subsidiárně též (srov. nález Ústavního soudu č. 116/2008 Sb.) podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění zákonů č. 58/1969 Sb., č.131/1982 Sb., č. 94/1988 Sb., č. 188/1988 Sb., č. 87/1990 Sb., č. 105/1990 Sb., č. 116/1990 Sb., č. 87/1991 Sb., č. 509/1991 Sb., č. 264/1992 Sb., č. 267/1994 Sb., č. 104/1995 Sb., č. 118/1995 Sb., č. 89/1996 Sb., č. 94/1996 Sb., č. 227/1997 Sb., č. 91/1998 Sb., č. 165/1998 Sb., č. 159/1999 Sb., č. 363/1999 Sb., č. 27/2000 Sb., č. 103/2000 Sb., č. 227/2000 Sb., č. 367/2000 Sb., č. 229/2001 Sb., č. 317/2001 Sb., č. 501/2001 Sb., č. 125/2002 Sb., č. 135/2002 Sb., č. 136/2002 Sb. a č. 320/2002 Sb., nálezu Ústavního soudu č. 476/2002 Sb., zákonů č. 88/2003 Sb., č. 37/2004 Sb., č. 47/2004 Sb., č. 480/2004 Sb. a č. 554/2004 Sb., nálezu Ústavního soudu č. 278/2004 Sb. a zákonů č. 359/2005 Sb., č. 56/2006 Sb., č. 57/2006 Sb., č. 107/2006 Sb., č. 115/2006 Sb., č. 160/2006 Sb., č. 264/2006 Sb., č. 315/2006 Sb., č. 443/2006 Sb., č. 296/2007 Sb., č. 230/2008 Sb., č. 384/2008 Sb., č. 215/2009 Sb., č. 285/2009 Sb., č. 306/2008 Sb. a č. 41/2009 Sb., tedy podle občanského zákoníku ve znění účinném do 30. 6. 2010.

Započtení (včetně započtení na pohledávku zaměstnance na mzdu) se v pracovněprávních vztazích řídí – jak vyplývá z ustanovení § 326 zák. práce a ze zásady subsidiarity občanského zákoníku na úpravu pracovněprávních vztahů – občanským zákoníkem.

Mají-li věřitel a dlužník vzájemné pohledávky, jejichž plnění je stejného druhu, zaniknou započtením, pokud se vzájemně kryjí, jestliže některý z účastníků učiní vůči druhému projev směřující k započtení; zánik nastane okamžikem, kdy se setkaly pohledávky způsobilé k započtení (srov. § 580 obč. zák.).

Započtení není přípustné proti pohledávce na náhradu škody způsobené na zdraví, ledaže by šlo o vzájemnou pohledávku na náhradu škody téhož druhu (§ 581 odst. 1, věta první, obč. zák.). Započtení není přípustné proti pohledávkám, které nelze postihnout výkonem rozhodnutí (§ 581 odst. 1, věta

druhá, obč. zák.). Započíst nelze pohledávky promlčené, pohledávky, kterých se nelze domáhat u soudu, jakož i pohledávky z vkladů (§ 581 odst. 2, věta první, obč. zák.). Proti splatné pohledávce nelze započíst pohledávku, která ještě není splatná (§ 581 odst. 2, věta druhá, obč. zák.). Všechny uvedené pohledávky vyloučené z jednostranného započtení však lze vyrovnat dohodou účastníků o započtení (srov. § 581 odst. 3 obč. zák.).

Z uvedeného v první řadě vyplývá, že v pracovněprávních vztazích může závazek (dluh) zaměstnance nebo zaměstnavatele zaniknout – na rozdíl od právní úpravy účinné do 31. 12. 2006 – rovněž započtením. Započtením zanikají vzájemné závazky (dluhy) zaměstnance a zaměstnavatele se stejným druhem plnění v rozsahu, v jakém se kryjí jim odpovídající pohledávky, byla-li učiněna některým z účastníků pracovněprávních vztahů kompenzační námitka nebo došlo-li k jinému projevu směřujícímu k započtení. Závazky (dluhy) zanikají okamžikem, v němž se vzájemné pohledávky zaměstnavatele a zaměstnance setkaly (střetly), nebylo-li ujednáno něco jiného. K započtení dojde, jen jestliže alespoň některý z věřitelů (dlužníků) vzájemných pohledávek učiní projev k započtení. Kompenzační projev může zaměstnanec nebo zaměstnavatel učinit námitkou nebo dohodou, obojí se může stát písemně nebo ústně, popřípadě i konkludentně, neboť jejich forma není předepsána; kompenzační námitka je účinná jen tehdy, došla-li druhému ze subjektů vzájemných pohledávek. V rozsahu, v jakém se kryjí, vzájemné pohledávky zanikají dnem, který byl sjednán v dohodě o započtení. Nebyl-li okamžik zániku pohledávek dohodnut a při započtení učiněném námitkou závazky (dluhy) zanikají okamžikem, kdy se vzájemné pohledávky setkaly (střetly); k setkání (střetu) pohledávek dochází dnem, v němž se poslední z nich stala splatnou (dospělou). Započtení je možné, i když jedna ze vzájemných pohledávek nepochází z pracovněprávních vztahů. Uvedené platí i tehdy, představuje-li jedna ze vzájemných pohledávek právo zaměstnance na mzdu, plat nebo odměnu z dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr.

Ze subsidiárního užití ustanovení § 581 odst. 1, věty druhé, a § 580 odst. 3 obč. zák. v pracovněprávních vztazích vyplývá, že započtení není – s výjimkou dohody účastníků – přípustné proti pohledávkám, které nelze postihnout výkonem rozhodnutí. Pohledávkami nepostižitelnými výkonem rozhodnutí jsou jednak pohledávky, které jsou vypočteny v ustanoveních § 317, § 318 a § 319 o. s. ř., jednak pohledávky na mzdu, plat, odměnu z dohody o pracovní činnosti a na další příjmy uvedené v ustanovení § 299 odst. 1 o. s. ř., s nimiž se při výkonu rozhodnutí zachází stejně jako se mzdou, a to v rozsahu, v jakém nemohou být postiženy výkonem rozhodnutí. Srážky ze mzdy, platu, odměny z dohody o pracovní činnosti a z dalších příjmů uvedených v ustanovení § 299 odst. 1 o. s. ř. se provádějí z „čistých příjmů“, tedy z příjmů, od nichž byly – podléhají-li těmto „odvodům“ – odečteny záloha na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků, pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění (srov. § 277 o. s. ř.). Proti pohledávce na mzdu, plat, odměnu z dohody o pracovní činnosti a na další příjmy z pracovněprávního vztahu uvedené v ustanovení § 299 odst. 1 o. s. ř. tedy není jednostranné započtení ze strany zaměstnavatele přípustné v té části, která odpovídá tzv. základní nepostižitelné částce (§ 278 o. s. ř.) a jedné třetině zbytku čisté mzdy, platu, odměny z dohody o pracovní činnosti nebo příjmů uvedených v ustanovení § 299 odst. 1 o. s. ř. (§ 279 odst. 1 o. s. ř.).

V projednávané věci žalobce uplatnil proti pohledávce žalovaného na mzdu za měsíc únor 2010 započtení v plném rozsahu (nehledě k částce 6000 Kč, kterou žalovaný obdržel podle zjištění soudu prvního stupně jako zálohu na mzdu za měsíc únor 2010), aniž by vzal v úvahu, že započtení není přípustné proti té části pohledávky žalovaného na mzdu, kterou nelze postihnout výkonem rozhodnutí. Již z tohoto důvodu je opodstatněné okamžité zrušení pracovního poměru provedené žalovaným podle ustanovení § 56 písm. b) zák. práce, neboť žalobce nevyplatil žalovanému do 15 dnů od uplynutí termínu splatnosti tu část mzdy, vůči níž je započtení nepřípustné.

Podle ustálené judikatury soudů je pro neurčitost (§ 37 odst. 1 obč. zák.) neplatný právní úkon započtení (§ 580 obč. zák.), kterým dlužník započítává proti pohledávce věřitele více svých

pohledávek, převyšující ve svém součtu pohledávku věřitele, aniž by bylo patrno, která část započítávaných pohledávek zanikla a která nikoliv (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 6. 2003, sp. zn. 9 Cmo 109/2003, který byl uveřejněn pod č. 20 v časopise Soudní judikatura, ročník 2004, jakož i na něj navazující usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 29 Odo 174/2004, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. 29 Odo 421/2006, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2008, sp. zn. 29 Odo 1021/2006, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2008, sp. zn. 32 Cdo 3082/2007, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2009, sp. zn. 23 Cdo 1363/2009, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2011, sp. zn. 32 Cdo 4363/2009, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2012, sp. zn. 33 Cdo 4735/2010 a další). Nejvyšší soud neshledává žádný důvod k tomu, aby se od této ustálené judikatury odchyloval při posuzování institutu započtení v pracovněprávních vztazích. Odvolací soud tedy dovodil v souladu se zákonem, že žalobcův právní úkon o započtení proti pohledávce žalovaného na mzdu za měsíc 2010 je pro neurčitost neplatný a že proto právo žalovaného na mzdu za měsíc únor 2010 nemohlo takovým započtením zaniknout.

Důvodná není ani námitka žalobce, kterou soudům vytýká, že se nezabývaly otázkou ukončení pracovního poměru dohodou účastníků ke dni 28. 2. 2010. Žalobce totiž přehlíží, že předmětem řízení (tak, jak byl vymezen v žalobě podané žalobcem u soudu prvního stupně dne 21. 6. 2010) bylo určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, které žalovaný dal žalobci dopisem ze dne 21. 4. 2010, a nikoliv otázka rozvázání pracovního poměru dohodou ke dni 28. 2. 2010 nebo trvání pracovního poměru účastníků v době od 1. 3. 2010, a že proto řešení otázky ukončení pracovního poměru dohodou účastníků ke dni 28. 2. 2010 nemohlo mít pro rozhodnutí ve věci žádný právní význam. Má-li žalobce za to, že pracovní poměr účastníků skončil již dnem 28. 2. 2010, může právo uplatnit žalobou, aniž by mu v tom bránila pravomocná rozhodnutí soudů vydaná v tomto řízení.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný. Protože nebylo zjištěno, že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobce podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.